

היבטים לשוניים בפרשת אמור סט

דקדוקי קריאה בפרשת אמר ובהפטרה ובראשון של בהר

ב לְשֹׂאָרוֹ: להיזהר מהבלעת האל"ף. לא לְשֹׂרוֹ! עם זאת השי"ן בשוא נח.

ג וּלְאַחַתָּו: כאן הו"ו בשוא והלמ"ד פתוחה¹, העמדה קלה בלמ"ד למנוע הבלעת האל"ף החטופה

ד לֹא יִטְמָא בְּעַל בְּעַמּוֹ: מוטעם מרכא-טפחא, מונח-אתנחתא, אין לקרוא 'לא-יטמא בעל, בעמיו'. לְהַחֲלוֹ: הטעמה כפולה: מאיילא² בה"א וסו"פ בלמ"ד

ו וְהָיוּ קִדְשׁ: טעם נסוג אחור לה"א

ז מְאִישָׁה: יש להקפיד על קריאת המפיק להבדילו מה'אשה', ללא מפיק, המוזכרת כמה תיבות לפני כן

י עַל-רֵאשׁוֹ | שִׁמְן: התיבה הראשונה מוטעמת במונח לגרמיה³

יג אִשָּׁה בְּבִתּוּלֶיהָ: הבי"ת הראשונה רפה על אף שהיה מקום לחשוב שיש כאן דין צבותות⁴

כא יח שָׂרוּעַ: שין שמאלית

כא כ אֹו תְּבַלֵּל בְּעֵינָיו: טעם טפחא בתיבת אֹו

כא כד מְקַדְשִׁי: השי"ן בפתח

כב ב וַיִּנְזְרוּ: הוא"ו בשווא נע

כב ג הַקְּדָשִׁים: כאשר הקו"ף דגושה עקב ה"א הידיעה (וכן בַּקְּדָשִׁים) הקו"ף בחטף קמץ ונקראת (במבטא הישראלי) כחולם. במילה קְדָשִׁים ללא ה"א הידיעה, הקו"ף בקמץ רחב ונקראת כפתח.

כב ד יֹאכֵל: הכ"ף מנוקדת בפתח ולא בצירי

כב ו וְטִמְאָה: הטי"ת בקמץ גדול והמ"ם בשווא נע

כב ח לְטִמְאָה-בָּה: הטי"ת בקמץ קטן והמ"ם בשווא נח

כב י לֹא-יֹאכֵל קִדְשׁ: טעם נסוג אחור ליו"ד, גם בהמשך הפסוק וכן הדבר בפס' יא, יד

כב יג וּשְׂבָה: הטעם בבי"ת מלרע.

כב טז וְהִשְׂאוּ: שין שמאלית. בְּאֶכְלָם: האל"ף בקמץ קטן

כב יט לְרִצְנֶכֶם: אתנח בראש הפסוק ללא הכנה של טיפחא לפניו. אין לעשות ניגון טיפחא בהברת הצד"י.

כב כא יְהִי־בֹו: דגש חזק בבי"ת מדין דחיק

כב כד וּבְאַרְצְכֶם: הבית בשוא נח.

כב כה מְשַׁחְתֶּם: המ"ם בקמץ קטן

כב לג וּנְקַדְשִׁתִּי: הטעם בתי"ו מלרע.

כג ב דַּבֵּר: ארבע פעמים מופיעה התיבה 'דבר' לאורך קריאה זו: שתי הפעמים הראשונות מוטעם בגרשיים ושתי הפעמים האחרונות בתביר. מְקַרְאֵי קִדְשׁ: הטעם לא נסוג, ולכן מקום הטעם באל"ף. וכן בהמשך הפרשה.

כג ג תַּעֲשֶׂה: העמדה קלה בתי"ו שלא יישמע כפתח

כג יז מְמוֹשְׁבֵיכֶם: טעם קדמא מעל הבי"ת, ככלל, תיבה זו תמיד תבוא בהטעמה משנית בהברת הבי"ת. תְּבִיאֹו: דגש

¹ בפרשת נזיר במדבר ו ז: וּלְאַחַתָּו וי"ו שרוקה ולמ"ד בשווא נח.

² אין זה טעם מפסיק אלא טעם מחבר על אף היותו כטפחא מצד צורתו

³ עפ"י ספר "טעמי המקרא" מאת הרב ברויאר, עמ' 66.

⁴ על אף שהיה מקום לחשוב שיש כאן דין צבותות [שתי אותיות בגד"כפת בראש מילה ומאותו מוצא (לא כל צירוף!)] כשלפניו תיבה המסתיימת בהברה פתוחה ומוטעמת בטעם מחבר, כגון 'ותתפשהו בבגדו' או 'ואכבדה בפרעה'. אך דין זה מתקיים רק כאשר הראשונה מבין השתיים מנוקדת בשווא נע וכאן הבי"ת מנוקדת בחירק. יש ספרים שהשתבשו בזה.

חזק באל"ף. שְׁתִּים: בחלק מהדפוסים מוטעם בטעם יתיב ובחלקם בפשטא. גרסת היתבי עיקר
 כג כב וּבְקֶצֶרְכֶם: הבי"ת בשווא נח למרות הגעיה בוי"ו. לְעֹנֵי: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע
 כג כז בְּעֶשׂוֹר: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע
 כג ל וְהֶאֱבַדְתִּי: הטעם בת"ו מלרע, העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת האל"ף שלאחריה
 כג לב שִׁבְתֶּכֶם: הת"ו בשווא נע.
 כג לח שִׁבְתָּתְּ ה' וּמְלֻבֵּד מִתְּנוּתֵיכֶם וּמְלֻבֵּד... וּמְלֻבֵּד כָּל-נְדָבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ: כל הדגושות בתוך המילה בשווא
 נע.
 כג לט בְּאֶסְפְּכֶם: האל"ף בקמץ קטן
 כד א וַיִּקְחוּ: הוא"ו בשווא נע. לְהַעֲלֵת: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן החטופה
 כד ג לְפָרְכָת: הלמ"ד בשווא נע, יש להיזהר מהפסוק הדומה בספר שמות (פרשת תצווה)
 כד ה וְאֶפִּית: במלרע!
 כד י יִשְׂרְאֵלִית: הר"ש בשווא נע, כן הדבר בהמשך
 כד יד אֶת-הַמְּקַלֵּל: המ"ם בשווא נע⁵
 כד טז בְּנִקְבוֹ-שֵׁם: הנ"ן בקמץ קטן, והבי"ת השנייה רפויה.
 כד יט יַעֲשֶׂה לֹו: טעם נסוג אחור לעי"ן ולכן גם דגש חזק בלמ"ד
 כד כ יִנְתֵּן בּוֹ: טעם נסוג אחור לנ"ן
 כד כב מִשְׁפֹּט אֶחָד: הפ"א בפתח.

הפטרות אמור יחזקאל מד:

טו הַלְוִים: אין געיה בה"א לפני הלמ"ד. הלמ"ד בשווא נח. לְשִׁרְתְּנֵי: השי"ן בקמץ רחב והר"ש בשווא נע. וכן בפסוק הבא.
 יט וּבְצִאָתָם: הבי"ת בשווא נח. בְּלִשְׁכָת: השי"ן בשווא נח על אף הגעיה שלפניה והכ"ף הרפויה שלאחריה
 כב וְהֶאֱלַמְנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֱלַמְנָה מִכֶּהֱן יִקְחוּ: למרות שאין הטעמים מורים אחרת, יש להקפיד על הפרדת בין
 אֱלַמְנָה ל-מִכֶּהֱן ולהימנע שיבוש הכתובים.
 כה לְטַמְאָה: הטי"ת בקמץ קטן והמ"ם בשווא נח.
 ל כָּל-בְּכוֹרֵי כָּל: טעם נסוג אחור לכ"ף הראשונה. וְכָל-תְּרוֹמַת כָּל: טעם נסוג אחור לר"ש. לְהַנִּיחַ: הה"א בקמץ והנ"ן
 רפויה.

ראשון של בהר:

כה ו לְאֶכְלָה: האל"ף בקמץ קטן. לֶךָ וּלְעַבְדְּךָ וּלְאִמְתְּךָ: טעם טפחא בתיבת לֶךָ. וּלְשִׁכְרֶךָ: געיה בכ"ף, הר"ש בשווא
 נע, יש לקרא: וּלְשִׁכְרֵי-רְךָ. דין דומה בנוגע לתיבה הבאה: וּלְתוֹשְׁבֵיךָ
 כה ז וּלְבֵהַמֶּתֶךָ: במתיגה זקף (דרבן)
 כה ט בְּעֶשׂוֹר: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

⁵ בכת"י בחטף פתח להדגיש את הנעת השווא. וכן בפסוק כג.